

Азъ предлагамъ да вземеме такси, но не срѣщаме автомобили изъ пѣтя и трѣбва да се отбиваме. Вързимъ полека.

Слънцето е забулено въ пелени отъ облаци. Понѣкога само прозира лжчѣ и се скрива. Бледа, убита свѣтлина пада по изкаляния сиѣгъ.

И двамата дълго мълчимъ. Дана гледа замислено и нѣкакъ неувѣрено предъ себе си.

— Боже, дано прекара, бедната! Дано ѝ мине! Виждалъ ли си я отъ тогава?

— Да. Азъ ходихъ веднажъ, но тя не ме пусна да влѣзна. Не пророни нито една дума...

Изведнажъ нейниятъ образъ, на вратата, се изправя предъ мене. Нѣмата сѣнка съ застиналъ, мъртавъ погледъ. Азъ не искамъ да приказвамъ, но не мога да се спра. Съ възрастваща тревога, отъ която самъ настрѣхвамъ, продължавамъ:

— Детето ме видя и съ викъ се спусна къмъ мене. Но тя бѣ като мъртва. Не чу ли вика, самозабравила ли се бѣ? Не трепна нито съ мускулъ и хлопна вратата предъ лицето ми. Ключътъ изшрака. Какво е това? Презрение, укоръ? Янковъ казва, че се бои за разума ѝ. А сега тази кръвъ!

— Мили Ваню, — казва разстроено Дана — какво нещастие ни сполетя? До като лежахъ азъ мислихъ много за това. И за нея... Поставяхъ се на нейното мѣсто. Защото тя, несъмнено, много те е обичала. Майка съ дете не се отказва отъ живота леко. И такава мжка — ужасно! Струваше ми се — ще полудѣя. О, тази среща въ градинката! И ние постъпихме много... съ леко сърце!

Дана печално ме поглежда и сигурно иска да узнае какъ ще приема това. Но лицето ми не трепва, знамъ. Отново искамъ да изпия чашата на огорченията до дѣно. Казвамъ си — нека!

Нервитъ ми сж притѣпени и само алкохолътъ и силни болки ги раздвижватъ. Струва ми се, знамъ де води всичко това. И нека върви, нека пада стремглаво! Идва часътъ на разплатата, за всички опиянения и грѣшки. И азъ съ нетѣрпение чакамъ последната болка.

А Дана пита загрижено:

— Какво мислишъ, Ваню? Не продумвашъ!

Азъ се усмихвамъ. Дори леко се засмивамъ.

— Колко бърже мина всичко! — съ отмѣстителна радостъ казвамъ азъ. — Каква измама! Спомни си, Дана, колко малко бѣхме щастливи. Нѣколко седмици само, нѣколко дни! А колко ще страдаме за тѣхъ? Може би цѣлъ животъ!...

— Тѣй е! — добавя тя. — Цѣлъ животъ ние изплащаме мигновеннитъ радости. Тѣ сж като тѣзи лжчи днесъ — едва